

A woman with dark hair, wearing a red dress with a white floral pattern, is lying on her back on a lush green lawn. Her eyes are closed, and she has a peaceful expression. In the background, the Eiffel Tower in Paris is visible, partially obscured by green trees. The sky is a soft, hazy pinkish-purple, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is serene and contemplative.

НИКОЛА БАРО

*Ще те намериш
накрая
на света*

enthusiast

НИКОЛА БАРО

*Ще те намериш
накрая
на света*

Nicolas Barreau
Du findest mich am Ende der Welt

- © 2008 by Nicolas Barreau
- © 2008 by Thiele Verlag in der Thiele & Brandstätter Verlag GmbH, München und Wien

Никола Баро
Ще ме намериш накрая на света

- © Людмила Костова, преводач, 2016
- © Кристина Круц, дизайн на корицата, 2016
- © **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбъблишинг“ ООД, 2016
ISBN 978-619-164-225-0

НИКОЛА БАРО

*Ще те намериш
накрая
на света*

Роман

*Превела от немски
Людмила Костова*

enthusiast
София, 2016

*Често човек гледа нешто стотици,
хиляди пѣти,
преди
наистина да го види.*

Кристиан Моргенцерн

1

СЪДБАТА НА МОЕТО ПЪРВО ЛЮБОВНО ПИСМО БЕШЕ КАТАСТРОФАЛНА. Тогава бях на петнайсет и безпаметно влюбен в Люсил. Влюбен от първия миг, в който я видях.

Тя постъпи в нашето училище малко преди лятната ваканция. Беше чудно създание, дошло сякаш от друга планета. Дори и сега, след толкова много години, усещам този неин неповторим чар – така както се бе появила пред нашия клас, облечена в ефирна небесносиня рокля без ръкави, с дълга, сребристоруса коса, обрамчила изящното ѝ сърцевидно лице.

Тя стоеше пред нас с изправена стойка и тиха усмивка, а светлината сякаш минаваше свободно през нея. Учителката ни, госпожа Дюбоа, огледа изпитателно класа и рече:

– Люсил, седни засега до Жан-Люк, до него има свободно място.

Ръцете ми се изпотиха. Из класа се понесе ропот, а аз се втренчих в госпожа Дюбоа като в приказна фея. Такова усещане спохожда човека само ако е бил връхлетян ненадейно от щастието.

Люсил си взе чантата и се понесе към моя чин, а аз мислено изпратих гореща благодарност на съученика си Етиен, който беше така любезен точно сега да си счупи ръката.

– Здравей, Жан-Люк – каза учтиво Люсил. Това бяха първите ѝ думи и аз се гмурнах във ведрия поглед на воднистосините ѝ очи като в облак.

На петнайсет още не знаех, че облаците тежат цели тонове. А и как да предположа, като на небето изглеж-

даха толкова бели и ефирни, така подобни на захарен памук.

На петнайсет много неща не знаех.

Кимнах, усмигнах се и се опитах да не се изчервявам. Всички погледи бяха насочени към нас. Аз усетих как кръвта нахлу в лицето ми и чух хихикането на момчетата. Люсил сякаш не забеляза това и ми се усмигна, за което ѝ бях много благодарен. После седна спокойно на посоченото ѝ място и извади тетрадките си. А аз, останал без дъх и онемял от щастие, припряно дръпнах нещата си, за да ѝ направя още малко място.

Часът започна, но единственото, за което мислех в този ден, беше това, че до мен седи най-красивото момиче в класа. Тя се приведе напред и се подпря на ръце, като така пред мен се разкри нежният светъл мъх под мишницата ѝ и крайчеца на загадъчно мека бяла плът, която отвеждаше към гърдите, скрити под небесносинята рокля.

В следващите дни бях под знака на обхваналото ме щастливо опиянение. С никого не разговарях, само се разхождах по плажа на Йер, моето родно градче в най-южната точка на Франция, и изпращах урагана от чувствата си над морето; после се прибирах в стаята си и надувах музиката, докато майка ми не дойде да чука на вратата и да крещи „да не си полудял“.

Да, бях полудял. Полудял по най-прекрасния начин, който човек може да си представи. Полудял в истинския смисъл на думата. Вече нищо не беше същото, най-малко аз самият. Всичко беше ново, различно. Наивно и с характерната патетичност на петнайсетгодишен разбрах, че вече не съм дете. Прекарвах часове наред пред огледалото, протягах се и се оглеждах критично от всички страни, да разбере дали не си личи.

Моята разгорещена фантазия постоянно ми рисуваше сцени, които завършваха все по един и същи

начин – с целувка по червените като череша устни на Люсил.

Сутрин няхах търпение да стигна до училище. Отивах четвърт час преди домакинът да отвори голямата желязна врата, с напразната надежда да заваря Люсил сама. Тя обаче нито веднъж не подрани. Помня как един ден в час по математика изпуснах седем пъти молива си само и само за да мога да се доближа до моята обожавана и уж неволно да я докосна. Когато сполучвах да направя това, тя с кикот отдръпваше обутите си в леки сандали крака.

Госпожа Дюбоа ме поглеждаше строго над очилата си и ми казваше да се съсредоточа. Аз само се усмихвах. Дали пък не подозираше нещо?

След няколко седмици видях Люсил пред една книжарница с още две момичета. Трите се смееха и размахваха в летния въздух малки бели найлонови торбички. За мой късмет те се разделиха и Люсил остана да гледа нещо във витрината. Пъхнах ръце в джобовете на панталона си и тръгнах към нея.

– Здравей, Люсил – казах аз колкото се може по-непринудено и тя смаяно се обърна.

– О, Жан-Люк, ти ли си. Какво правиш тук?

– Ами... – Забих поглед в дясната си маратонка на асфалта. – Нищо особено. Мотая се.

Погледнах малката ѝ найлонова торбичка и трескаво затърсих думи, с които да продължа разговора.

– Книга ли си си купила за ваканцията?

Тя поклати глава и дългата ѝ блестяща коса заприлича на най-фина коприна.

– Не, листове за писма.

– Аха. – Стиснах ръце в джобовете си. – Обичаш ли да пишеш... ааа... писма?

– Ами да. – Тя сви рамене и не без нотка на гордост добави: – Имам една приятелка, която живее в Париж.

– О, супер! – изтърсих аз и разтеглих устата си в одобрителна усмивка. За провинциално момче като мен Париж бе не по-близо от луната. А че един ден щях да живея там и да се разхождам наперено по улиците на „Сен-Жермен“ като не съвсем неуспял галерист, това, естествено, нямаше как да знам.

Люсил ме погледна изкосо и сините ѝ очи заблестяха.

– Но още повече обичам да получавам писма – каза тя, което на мен ми прозвуча като намек.

И тогава стана нещо, което подпечатва бъдещия ми провал. Погледнах Люсил в усмихнатите очи и за няколко секунди спрях да чувам какво ми говори, защото мозъкът ми бе зает с оформянето на една идея.

Щях да напиша писмо. Невиждано досега любовно писмо. На Люсил, най-красивата от всички!

– Жан-Люк? Ехооо!

Люсил ме гледаше с укор и кривеше устни.

– Ама ти изобщо не ме слушаш.

Извиних ѝ се и я попитах дали не иска да изядем по един сладолед. Защо не, каза тя, и седнахме в малкия сладоледен бар на същата улица. Люсил внимателно зачете не кой знае колко богатото ламинирано меню, разлисти го няколко пъти и накрая се спря на *coup mystère*.

Странно за какви незначителни подробности си спомня след време човек. Защо мисълта изобщо се занимава с тези неща? Може би защото впоследствие все пак се оказват важни, макар да не го съзнаваме на момента. Определено обаче не си спомням какъв сладолед си поръчах аз.

Coup mystère представляваше малка заострена топка ванилов сладолед с лешници в пластмасова чашка, който се продаваше и в големи кутии, но сега ни го сервираха в сребърна купичка.

Всичко изглеждаше по-красиво, отколкото беше в действителност – пък и как няма да бъде в такъв летен сладобед, когато наоколо ухае на розмарин и хелиотроп, а Люсил седи пред мен в бялата си рокля, бърка усърдно сладоледа си и надава радостен вик, когато лъжичката пробива ефирния целувчен слой и намира червената дъвка, скрита на дъното на купичката.

Тя се опита да загребе дъвката и когато най-накрая бръкна в купичката и извади с пръсти хлъзгавото червено нещо, което упорито не се задържаше в лъжичката ѝ, за да го пхне в устата си с победоносното „Етооо!“, двамата избухнахме в смях.

Гледах я очарован. Това бил най-хубавият сладолед, който била яла, каза ми Люсил и направи огромен баблон с дъвката.

После я придружих до вкъщи и докато вървяхме един до друг по неравната, прашна улица „Мимозите“, имах чувството, че вече ми принадлежи.

Последния учебен ден преди така безкрайно дългата лятна ваканция пхнах с разтуптяно сърце писмото си в чантата на Люсил. Бях вложил в него целия си плам на момче, което се мисли за пораснало, без това изобщо да е така. Търсех поетични сравнения, с които да опиша своята любима, описах чувствата си с много патос, използвах щедро думи, съдържащи в себе си понятието за вечност, които трябваше да уверят Люсил в безсмъртната ми любов, впусках се в дръзки планове за бъдещето, като не забравих да направя и съвсем конкретно предложение: молех Люсил да дойде с мен в началото на ваканцията на Йерските острови, да си направим романтична разходка с лодка до остров Поркерол, където си бях обещал нещо. И там, на един безлюден плаж, щях да ѝ подаря някоя вечер малък сребъ-

рен пръстен, който още предишния ден бях купил с джобните си, изкрънкани от моята добросърдечна майка. И тогава – най-после! – щяхме да скрепим с целувка за вечни времена своята нова, безсмъртна любов. Завинаги.

„Полагам в ръцете ти своето пламтящо сърце. Обичам те, Люсил. Тръпна в очакване на твоя отговор!“

Доста време ми отне да измисля края на писмото си. Първо се чудех дали да пиша последното изречение, но после нетърпението ми надделя. Не, не исках да чакам и секунда повече.

Сега, като си спомням всичко това, ми става смешно. Ех, какво не бих дал да бъда отново онова влюбено, щастливо момче.

Днес всичко е различно, защото и ние сме се променили.

В онзи летен следобед обаче, който започна толкова обнадеждаващо и завърши така трагично, аз се молех Люсил да отговори на силните ми чувства. Тази молитва беше само проформа, защото в сърцето си бях сигурен в своя успех. Та нали бях единственото момче от класа, което беше яло сладолед с Люсил.

Не знам какво ме накара да мина този следобед покрай дома на Люсил. Ако не бях изпълнен с толкова нетърпение и копнеж, стъпките ми нямаше да ме отведат до дома ѝ на „Мимозите“.

Тъкмо се канех да завия по една глуха уличка, обточена със стар зид от естествен камък, обрасъл с дъхави златистожълти мимози, когато чух смеха на Люсил. Тя лежеше по корем върху постлано под едно дърво одеяло в компанията на двете си приятелки. Момичетата се заливаха от смях и аз си казах с известна снизходителност, че понякога това изглежда доста глупаво. Но пос-

ле забелязах, че Люсил държи нещо в ръка. Като че някакво писмо. Моето писмо!

Останах вцепенен на мястото си, скрит зад каскади от мимоза, забивах ръце в напечения от лятното слънце зид и отказвах да приема за истинска картината, която с ужасяваща яснота се разкриваше пред мен.

Но истината си беше истина и бистрият глас на Люсил, който сега отново се извиси, режеше сърцето ми като стъкло.

– А слушайте и това тук: „Полагам в ръцете ти своето пламтящо сърце“ – четеше с натъртване тя. – Да си умреш от смях!

Момичетата отново избухнаха в смях, като едното даже се преви на одеялото с ръка на корема и завика:

– Помощ, пламти, пламти! Пожарна, пожарна!

Неспособен да се помръдна, гледах втренчено Люсил, която с лека ръка и весела жестокост разкриваше на всеослушание моите най-съкровени чувства, която ме предаваше, която ме унищожаваше.

Всичко у мен гореше и няха сили да спра огъня. Някаква самоунищожителна наслада ме караше да изслушам всичко до самия му край.

Междувременно момичетата се бяха поуспокоили. Едното, което викаше пожарната, изтръгна писмото от ръката на Люсил.

– Леле, ама как пише тоя! – изписка тя. – То бива помпозност, ама чак пък толкова! Ти си морето, което ме залива, ти си най-красивата роза в моя... *храст?*... А сега, де, какво ще рече пък *това?*!

Момичетата отново се развикаха, а аз се изчервих от срам.

Люсил си взе писмото и го сгъна. Явно бяха прочели цялото съдържание и добре се бяха позабавлявали.

– Кой знае откъде го е преписал – рече снизходително тя. – Нашият малък поет.

Идеше ми да изляза от скривалището си, да ѝ се нахвърля, да я разтърся, да ѝ се развикам и да ѝ поискам обяснение, но ме възпря малкото останала ми гордост.

– И? – попита другата, като се надигна и седна. – Какво ще правиш сега? Ще тръгнеш ли с него?

Люсил подръпваше настойчиво златистата си, като на фея коса, а аз стоях с притаен дъх в очакване на смъртната си присъда.

– С Жан-Люк? – каза провлачено тя. – Ти да не откачи? Какво ще правя с него? – И после, сякаш това не бе достатъчно, допълни: – Та той е още дете! Не искам да си представям как се целува, брррр! – Тя потръпна.

Момичетата отново избухнаха в смях.

Стори ми се, че Люсил се смее по-гръмко от останалите, а аз падах, пропадах, потъвах в бездната като Икар.

Поисках да докосна слънцето и ето че изгорях. Не можех място да си намеря от болка. Тръгнах си безшумно, заклатушках се по обратния път, опиянен от мириса на мимози и подлостта на момичетата.

Ароматът на мимози и досега ми навява лоши спомени, но в Париж тези изящни растения се срещат предимно в цветарските магазини, пък и не са много подходящи за ваза.

Думите на Люсил ехтяха в ушите ми. По бузите ми се стичаха сълзи, но ми беше все едно. Увеличавах все повече и повече крачка, докато накрая започнах да тичам.

Как беше онова – на всеки се случва да разбият сърцето му, но първия път е особено болезнено.

Никола Баро
ЩЕ МЕ НАМЕРИШ НАКРАЯ НА СВЕТА

Превод *Людмила Костова*
Редактор *Велислава Вълканова*

Коректор *Нина Ганева*
Дизайнер *Кристина Круц*
Предпечат *Митко Ганев*

Немска. Първо издание

Формат 60×90/16

Печатни коли 12

ISBN 978-619-164-225-0

Издава **enthusiast**

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Полиграф-Юг“

*Скъпи мой Дюк, предупреждават ви,
че ако тази прекрасна американка
ви целуне още веднъж, ще прекъснем завинаги
такалата си кореспонденция... Видях достатъчно
и си тръгвам.*

Вашата възмутена Принцеса

Една сутрин галеристът Жан-Люк Шамполион
намира в пощенската си кутия
любовно писмо от загадъчна жена,
но все още не подозира,
че подреденият му досега живот
напълно ще се преобърне.
Защото не след дълго Жан-Люк
се влюбва в капризната непозната,
която нарича себе си Принцесата
и пише най-прелъстителните
писма на света – жена,
която той иска непременно да намери,
макар че още никога не я е виждал.
Или я е виждал?

www.enthusiast.bg

9 786191 642250

Цена 13 лв.